

Domarkompendium för

HÄLLEFORSHUND

Utarbetat av

Svenska Älghundklubben

inför exteriördomarkonferensen 2023

Inledning

Denna publikation är tänkt som ett hjälpmedel för domare som dömer älghundsraser. Den är också tänkt att användas vid fortbildning av domare samt vid utbildning av nya domare för raserna, likaså vara ett hjälpmedel för uppfödare, hundägare och andra intresserade.

I SKKs anvisningar för bedömning framgår att den övergripande anvisningen skall vara att "varje avvikelse från standarden är fel och skall bedömas i förhållande till graden av avvikelse och dess påverkan på hundens hälsa och välbefinnande samt förmåga att utföra sitt traditionella arbete". Vidare skall fel och förtjänster vägas emot varandra.

Svenska Älghundklubben är noga med att fastställda uttryck för helhet och för exteriöra detaljer (utmärkt, mycket god, god och godtagbar) används av domarna. Hundarnas mankhöjd skall mätas vid varje utställning.

SÄK som specialklubb tillämpar öppen kritik vid sina utställningar vilket skall beaktas av tjänstgörande domare.

Klubben betonar också vikten av att helhet och funktionalitet utgör grunden vid bedömning av älghundraserna.

Uppbyggnad av detta domarkompendium

I detta kompendium ingår den av SKK fastställda rasbeskrivningen.

Standardtexten publiceras till vänster, Älghundklubbens kommentarer till höger i kursiv stil.

Vi har valt att endast illustrera med foton på hundar av utmärkt typ inom standardens variation, det gäller även bilder som illustrerar rörelser, huvuden och detaljer. Det kan dock förekomma bilder på avvikelser från standarden som bör förtydligas eller uppmärksammas.

Alla fotografers medgivande finns gällande publicering.

Detta kompendium får användas fritt av Hälleforshundklubben, Svenska Älghundklubben och Svenska Kennelklubben.

Kompendiet är reviderat inför domarkonferensen mars 2023 av Ted Karlsson, Thomas Eriksson och Mona Sundqvist på uppdrag av SÄKs utställningskommitté.

Innehåll

Den historiska bakgrunden om Hälforshund.....	4
STANDARD FÖR HÄLLEFORSHUND.....	7
Ursprungsland/Hemland	7
Användningsområde	7
FCI-Klassifikation	7
Bakgrund/ändamål	7
Helhetsintryck.....	8
Viktiga måttförhållanden.....	9
Uppförande/karaktär	9
Huvud	9
Skallparti	9
Skalle	9
Stop	9
Ansikte.....	10
Nostryffel.....	10
Nosparti	10
Läppar.....	10
Käkar/tänder	10
Kinder	10
Ögon	10
Öron.....	10
Hals.....	10
Kropp.....	11
Överlinje.....	11
Rygg	11
Kors	11
Bröstkorg	11
Underlinje och buk	11
Svans.....	12
Extremiteter.....	12
Framställ.....	12
Skulderblad	13
Armbåge	13
Underarm	13
Mellanhand	13
Framtassar.....	13
Bakställ.....	14
Helhet	14
Lår.....	14
Knäled.....	14
Underben	14
Has/hasled.....	14
Baktassar	14
Rörelser	14
Hud.....	15

Hälleforshund

Päls	15
Pälsstruktur	15
Färg	15
Storlek/Vikt	16
Mankhöjd	16
Fel	16
Diskvalificerande fel	16
Nota bene	16
Testiklar	16
Rasspecifika avelsstrategier, RAS	17
Hälleforshund - viktigt att komma ihåg	17
Egna anteckningar	18

Den historiska bakgrunden om Hälleforshund

Uppkomsten och framväxten av de hundar som idag ingår i hälleforshundrasen skedde parallellt med den kraftiga tillväxt av älgstammen som inträffade under 1930- talet i vissa områden av Värmland och Västmanland. Stora ansträngningar gjordes för att älgstamens tillväxt skulle minska och begränsas. Delar av den skogspersonal som var anställda vid Hellefors Bruks AB hade därför under perioden 1935-1955 älgjakt som en av sina främsta arbetsuppgifter under höstarna. En uppgift som oftast utfördes som enmansjakt med en duglig löshund. Behovet av duktiga jakthundar tillsammans med en snabbt växande älgstam är därför det fundament som hälleforshundens tillkomst vilar på.

1920-tal

Det var under hela decenniet en kraftigt begränsad avskjutning på älg. Spetshundar med varierande bakgrund och ursprung användes vid jakterna. Älgjakt med hund bedrevs huvudsakligen som löshunds jakt. I norra Hälsingland levde och jagades det med två hundar (känd bakgrund) vars avkomma senare har kommit att betraktas som hälleforshundarnas stamfader.

1930-tal

I juli månad 1930 föddes hanhunden Pajo i byn Styggberg i Hälsingland. Hunden såldes 1936 till Hellefors Bruks AB och blev där brukad av jägmästare E. Rådberg. Pajo gick i avel något år efter ankomsten till Hällefors. Hanhunden Puck (ägare O. Knöppel) var ett resultat av en korsning mellan Pajo och tiken Akka (finsk spets, ägare L. Liljefors). Skälet för att finnspetsen Akka blev betäckt var en önskan om att i avkomman kunna bevara Pajos gulröda färg. Puck återparades i början av februari 1939 på Akka och hanhunden Karr I föddes den 4/4 samma år.

I mitten av 30-talet fördes ett antal ostjaklaikor in i Sverige. Några av dem skulle senare komma att ingå i den kärna av hundar som under 1940-talet började bilda begreppet "hälleforshund". Den mest kända av "ostjakerna" är tiken Spanja (född 1937) som ägdes av skogvaktare M. Norman. Spanja betraktas idag som hälleforshundarnas stammoder.

1940-tal

Spanja paras med Karr I och flera av valparna kom senare att användas i avel. Dokumentation på obrutna avelslinjer från hanhundarna Stor-Pajo, Gajo och Pan I samt tiken Kajsa finns från tidigt 40-tal fram till dagens hälleforshundar. Ännu ett inslag av ostjaklaika som ingick i M. Normans uppfödning kom via tiken Mejt (född 1942, ägare M. Thelin), fallen efter en gul ostjakhane som år 1937 blivit såld till Nås. Mejt parades den 21/3 1949 med Normans hanhund Gajo och avkomman ingick senare i dennes fortsatta uppfödning av hälleforshundar.

Jägarnas önskan att hundarna förutom stor slitstyrka och stark jaktlust dessutom gärna skulle ha gulröd pälsfärg,

innebar att aveln tidigt inriktades på hundar med starka inslag av ostjaklaika. Vid sidan av den uppfödning och spridning av hundar som Norman bedrev så var det endast enstaka kullar som föddes fram och då oftast för eget bruk. Den kraftiga fokuseringen på bruksegenskaper och funktion tillsammans med M. Normans dominerande uppfödning, skapade snabbt en relativt enhetlig typ av hundar. En enhetlighet som uppnåts trots att kraven vid val av avelstikar inte tillnärmelsevis motsvarades av de krav som ställdes på hanhundarna. Redan under det sena 40-talet fanns embryot till en dåtida "rasstandard" som beskrev viktiga detaljer i hundarnas typ, jaktförmåga och jaktsätt.

1950-tal

Begreppet "hälleforshund" började spridas långt utanför trakterna av Hällefors. Många av de valpar som föddes köptes av jägare runt om i Norrland. De blev därför, bortsett från kärnområdet omkring Hällefors, spridda över ett geografiskt mycket stort område. Den stora spridningen innebar att kontakterna mellan ägare till hälleforshundar var liten och aveln av "äkta hälleforsare" utanför Hälleforsområdet var därför obetydlig. De parningar som genomfördes skedde oftast mellan en duktig hälleforshundhane och en tik från någon av de andra älghundraserna. Aveln av hälleforshundar var under hela 50-talet fortsatt koncentrerad till Hälleforsområdet.

Den helt dominerande uppfödaren var fortfarande M. Norman vars uppfödning i slutet av decenniet hade producerat närmare 400 st. valpar. Under 50-talet minskade inslaget av ostjaklaika i hälleforshundarna även från uppfödarna runt Hällefors. Framst beroende på det långa tidsavståndet till när rena ostjaklaikor fanns att tillgå och att det dessutom vid enstaka tillfällen tillkommit avelstikar från andra älghundraser.

1960-tal

Den 6/11 1963 föds den näst sista kullen valpar i den Normanska uppfödningen. Den sista skulle dröja i ytterligare 5 år och föds först den 17/8 1968. Därmed var M. Normans uppfödargärning med hälleforshundar avslutad. Flera av hundarna i den sista kullen återfinnes i stamtavlorna hos många av dagens hälleforshundar. Andra uppfödare i och omkring Hällefors vars avel började lämna spår i rasen var A. Hellström, H. Thomasson, Hedlund och Vahlegren. Inslag av jämthund och gråhund förekom. Under senare delen av 60-talet förskjuts tyngdpunkten i aveln av hälleforshundar norrut. J. Gulin i Gulsele hade då påbörjat sin uppfödning som syftade till en avel av hundar med så stort inslag av ostjakblod som möjligt. Hundar ur M. Normans uppfödning utgjorde grundmaterialet och en noggrann dokumentation av den fortsatta aveln påbörjades. Rekonstruktioner av den avel som pågått sedan 30-talet började göras och mer eller mindre fullständiga stamtavlor upprättades för ett antal hundar bakåt i tiden. M. Normans sista valpkull föddes fram av en tik ur J. Gulins uppfödning. Den hade sommaren 1968 blivit parad med E. Rådbergs hanhund Pan II. Även i J. Gulins uppfödning av hälleforshundar fanns till en början inslag av gråhund.

1970-tal

Två grupper av hälleforshundar började framträda där släktskapet mellan hundgrupperna med tiden successivt försvagades. En sydlig grupp som avlades fram av uppfödare som A. Hellström, H. Thomasson m.fl. samt en nordlig grupp av hundar där J. Gulin var den helt dominerande uppfödaren. J. Gulins fortsatta efterforskningar i hälleforshundarnas bakgrund och historia innebar att ett stort antal kontakter togs med andra uppfödare och tidigare ägare till hälleforshundar. Som en följd av detta växte det fram en samlad bild av hur det dåtida hundmaterialet var beskaffat och var det dessutom geografiskt befann sig. En diskussion om vad som var utmärkande för en hälleforshund pågick mellan några av uppfödarna och J. Gulin började under tidigt 70-tal använda sig av begreppet "Normanshund" för att tydligt markera varifrån kärnmaterialet skulle härstamma.

Ända sedan början av 50-talet hade det sålts hälleforshundvalpar till Norrland och under 70-talet skulle norrlands inland växa fram som det främsta avsättningsområdet för hälleforshundar. Ca. 85% av hundarna ur J. Gulins uppfödning blev placerade hos jägare i norra Sverige, samtidigt som ett antal av de valpar som föddes fram av bl.a. A. Hellström också såldes till norrländska jägare. Enstaka inkorsningar av gråhund skedde under 70-talet och några av dessa kan återfinnas i ett antal av dagens hälleforshundar.

1980-tal

Ryktet om "hälleforsaren" som en frisk, stark och duglig jakthund på älg hade spridits bland många jägare redan under 40- och 50-talen och ett stort antal av de hundar som genom åren fötts fram hade väl motsvarat de jaktliga krav som ställts på dem. Trots att viss "buskavel" förekommit hade hundarna till typ och jaktbeteende varit

Hälleforshund

förhållandevis enhetliga. Främst torde detta berott på enstaka uppfödarens dominerande ställning och den av J. Gulin drivna och nu allmänt accepterade uppfattningen, att en "äkta hällforsare" har en stor del av sina rötter hos hundar som sprungit fram ur M. Normans avel. En efterfrågan på valpar som inte motsvarades av tillgången innebar att nya uppfödare tillkom under 80-talet. En uppfödning där hundarna ibland till sitt utseende och jaktsätt var helt otypiska med det som under decennier varit kännetecknande för hällforshundarna. Innan årtiondet var slut hade bl.a. ett antal kullar fötts fram med småväxta, kvadratisk byggda och starkt fågelintresserade hundar som alla hade sålts under benämningen "hällforshundar". Den 24 januari 1988 föds den sista valpkullen i J. Gulins uppfödning. Kullen bestod av nio valpar och en av dessa, hanhunden Boris, skulle senare komma att utgöra modellhund för den första utarbetade och godkända rasstandard för hällforshundar.

1990-tal

J. Gulin avlider hösten 1989 och andra tongivande uppfödare är på grund av hög ålder i slutet av sin uppfödargärning. Utan deras kännedom och dokumentation om hundarna och deras härstamning skulle en fortsatt avel på hällforshundar kraftigt försvåras. En arbetsgrupp skapades därför under våren 1990 med uppgiften att säkerställa hällforshundens fortsatta existens. Som ett resultat av deras arbete bildades Hällforshundklubben vid ett möte i Gulsele den 18 juni 1994. Avelsråd utsågs och regler för rådgivning samt vilka krav som skulle ställas på godkända avelshundar fastställdes. En första mönstring någonsin av hällforshundar skedde i augusti 1994 i samband med "Fallens Dag" i Viksjö. Ett 40-tal hundar blev under dagen bedömda av J. Åkerman. Under perioden 1995-1999 blev ytterligare ca. 250-300 st. hundar mönstrade, oftast i samband med Hällforshundklubbens årsmöten. Det genomfördes också under samma tidsperiod ett 30-tal inofficiella jaktprov på älg med hällforshundar. Den uppfödning av hällforshundar som pågick under 90-talet gjordes, med några få undantag, till allra största delen av tikägare som tog någon enstaka kull. Antalet valpar som föddes och godkändes av klubben var ca. 50-60/år. Inkorsning av främmande ras skedde inte under 1990-talet.

2000-tal

I april månad år 2000 blev hällforsshunden godkänd som egen ras och den upptogs därmed i SKK:s annexregister. Rasgodkännandet medförde att rasklubbens kännedom om hundarna under årtiondet breddades och fördjupades. Möjligheterna att få del av de arbeten som bedrivs inom SÄK och SKK ökade på ett påtagligt sätt klubbmedlemmarnas intresse och förståelse för att hundarnas hälsotillstånd och jaktförmåga måste bli kända. Detta, tillsammans med att klubben under de första åren efter godkännandet lämnade ett ekonomiskt bidrag till de medlemmar som dokumenterade sina hundar, gjorde att ett stort antal hundar i slutet av decenniet var jaktprovsmeterade, hdröntgade, ögonspeglade o.s.v. Vid Hällforshundklubbens årsmöte i maj år 2008 fanns 3 fall av ärftlig katarakt inrapporterade (av totalt 6 st. ögonlysta). Klubben tog då på avelsrådets inrådan beslutet att alla hundar som brukades i avel i fortsättningen skulle vara ögonlysta och då ha erhållit bedömningen ua. Läget bedömdes som oroande och mötet uppmanade därför till att en allmän screening av hundar skulle ske.

År 2005 påbörjades en årlig unghundgranskning med inrapportering av hundarnas jaktliga utveckling under sin första jaktsäsong. Denna samlade kunskap om enskilda hundars kvalitét utgjorde viktiga och nödvändiga redskap i den avelsplanering som bedrevs inom klubben.

Antalet registrerade valpar per år var fortsatt ca 50-60 st. Inavelsgraden i kullarna var dock sjunkande under hela perioden. Rasgodkännande och registrering av hundar med inslag av annan älghundras skedde efter noggrann bedömning vid 3-4 tillfällen under perioden 2000-2009.

Hällforsshunden är i nuläget en liten ras med smal avelsbas. För att avel skall kunna bedrivas på ett fortsatt hållbart sätt är vi angelägna om att inte ha allt för långtgående krav vad gäller utseende, eftersom detta riskerar leda till en ökad genförlust, genom ökad selektering av presumtiva avelsdjur.

Källa: Svensk Jakt 1994, Bernt Karlsson

STANDARD FÖR HÄLLEFORSHUND	
Grupp 5 Ej erkänd av FCI Standard fastställd av SKKs Centralstyrelse 2017-08-10	
Ursprungsland/Hemland	
Sverige	
Användningsområde	
Jakthund (älghund)	
FCI-Klassifikation	
Grupp 5, sektion 2	
Bakgrund/ändamål	
<p>Hälleforshund härstammar från en kull älghundar som föddes i slutet av 1930-talet nära Hällefors bruk. Modertiken var en gråbeige ostjaktik från ett spann ostjaker som införts från Sibirien i mitten av 1930-talet. Far till valparna var en välrenommerad älghund av korsad stam. Hans bakgrund är av betydelse och anses vara en del av anledningen till att de gula älghundarna, "hälleforsarna", alls blev omtalade. År 1930 föddes en gulaktig spets sydväst om Sundsvall vilken kom till Hällefors bruk. Hunden blev berömd för det lär ha fällt 156 älgar för honom och inte minst blev han farfarsfar till den nämnda kullen av hälleforshundar födda i slutet av 1930-talet. Kullens ättlingar blev kända som formidabla älghundar, med sällan skådad stark fysik och hållbarhet. Hälleforshund har aldrig haft annat syfte än att vara en duktig älghund. De viktigaste kriterierna har varit och kommer att vara jaktdugligheten. Det som också har gjort hundarna omtalade är den gula eller gulröda pälsfärgen, vanligen med mörk ansiktsmask. Hälleforshund började registreras hos SKK år 2000. Samma år antogs standarden och tillstånd för jaktprovsdeltagande medgavs.</p>	

Hälleforshund

Helhetsintryck

Hälleforshund är en medelstor till stor spetshund av utpräglad jakthundstyp. Kroppsbyggnaden skall vara rektangulär, torr och kraftig med god resning. Den får inte ge ett tungt intryck.

Hälleforskunden skall vara rektangulär med en naturligt god resning samt ha för spetshundstyp normala vinklar. Avsaknad av resning och loj i övrigt sänker hundens kvalitet. Det väsentliga för könsprägeln hos en hanhund är kraftigt utvecklat huvud, kraftigt, resligt framparti, muskulös hals, i förhållande till en tik smalare kors och bäcken. Något kortare länd och mer utpräglad muskulatur. Könsprägeln skall vara tydlig i båda könen.

Excellent hane med utmärkt resning och helhet.

Excellent tik.

Mycket god tik, på den tyngre sidan, med något långt nosparti.

En allt igenom excellent hane.

Viktiga måttförhållanden	
Hälleforshund skall ha rektangulär kroppsbyggnad.	

Uppförande/karaktär	
Hälleforshund skall ge intryck av en stark, modig och energisk jaktspets. Rasen är en utpräglad jakthund med dokumenterad viltskärpa och framförallt är den en duglig älghund. Den är känd för att vara en så kallad enmanshund.	

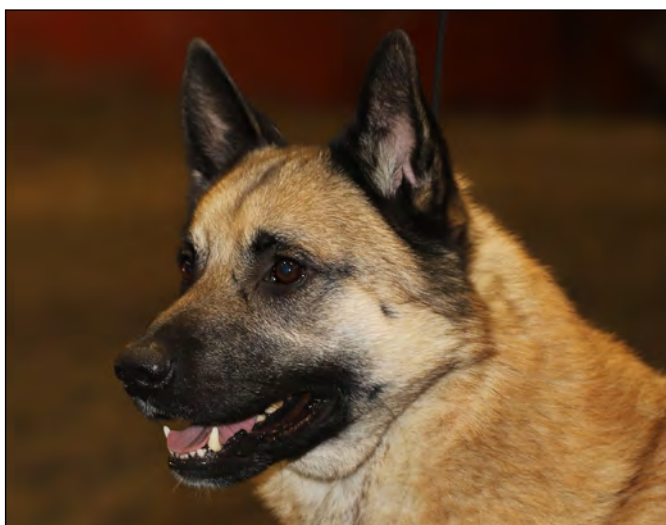
Huvud

Huvud	
Huvudet skall vara torrt, långsträckt och kilformat. Skallpartiet skall vara lika långt eller något längre än nospartiet.	<i>Hund med alltför snipigt nosparti är fel och skall bedömas i förhållande till graden av avvikelse.</i>

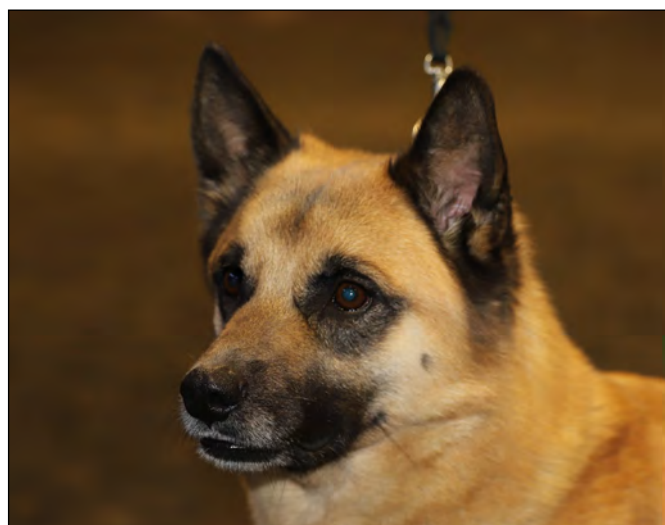
Skallparti

Skalle	
Skallen skall vara svagt välvd.	

Stop	
Stopet skall vara tydligt markerat, utan att vara brant eller djupt.	

Utmärkt hanhundshuvud med utmärkt ansatta öron, vältecknad mask.

Utmärkt skuret tikhuvud. Välplacerade öron, utmärkt mask och utmärkt pälsfärg.

Hälleforshund

Ansikte

Nostryffel	
Nostryffeln skall vara svart och välutvecklad.	
Nosparti	
Nospartiet skall vara svagt avsmalnande och får inte vara spetsigt. En svag breddning vid hörntänderna är normalt. Nosryggen skall vara rak.	
Läppar	
Läpparna skall sluta väl an mot käkarna.	
Käkar/tänder	
Käkarna skall vara välutvecklade. Saxbett.	<i>Ett kraftigt och väl utvecklat bett är önskvärt. Tångbett är en ringa avvikelse från idealbettet och bör inte påverka prissättningen. Över- eller underbett är inte önskvärt och skall vara kraftigt prisnedsättande. Avsaknad av PM1:orna tolereras. Avsaknad av andra tänder är prisnedsättande. Det är viktigt att underkäken är tillräckligt bred och normalt utvecklad. Avvikande tandstatus skall anges i kritiken.</i>
Kinder	
Kinderna skall vara flata.	
Ögon	
Ögonen skall vara bruna med vaken blick. Ögonöppningarna skall vara ovala. Ögonen skall inte vara stora eller utstående.	
Öron	
Öronen skall vara högt ansatta, styvt upprättstående, spetsiga och lättroliga. De skall inte vara för tätt ansatta.	<i>Mjuka vippande öron är fel och är kraftigt prisnedsättande. Vikta öron är inte önskvärda och skall vara kraftigt prisnedsättande.</i>
Hals	
Halsen skall vara torr och muskulös med god längd och resning.	

Kropp	
Bålens längd skall något överstiga mankhöjden, dvs kroppsformen skall vara rektangulär.	

Foto: Bernt Karlsson

Excellent tik med goda proportioner men önskas med mera mask. Står lite vridet vilket gör att hon upplevs något kort.

Excellent hane med goda proportioner och utmärkt färg och bra mask.

Överlinje	
Överlinjen skall hos hanhund vara aningen sluttande från manke till kors.	<i>Sluttande överlinje är även önskvärt på tikar.</i>

Rygg	
Ryggen skall vara rak med kraftigt utvecklad muskulatur.	

Kors	
Korset skall vara svagt sluttande.	<i>Brant kors är fel som påverkar funktionen och skall dra ner priset i förhållande till graden av avvikelse.</i>

Bröstkorg	
Bröstkorgen skall vara rymlig och djup utan att vara tunnformad.	<i>Bröstkorgen skall även vara av god längd.</i>

Underlinje och buk	
Buklinjen skall vara något uppdragen.	

Hälleforshund

Utmärkt hane, välkroppad och utmärkta proportioner.

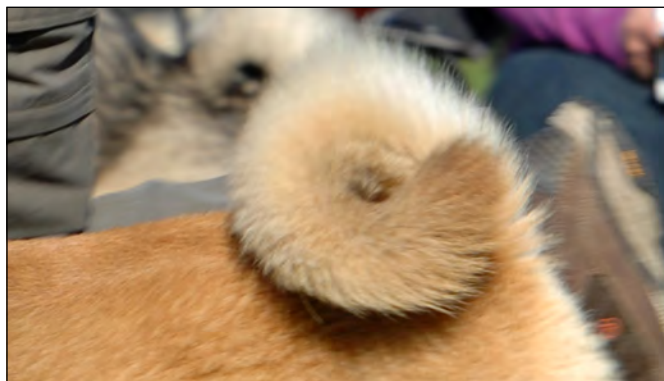

Hane med bra bål och benstomme men något hårt ringlad svans.

Svans	
Svansen skall vara högt ansatt, medellång, tät och rikligt hårbeklädd utan fana. Den skall bäras i en båge eller ringlad över ryggen, eller nära rygglinjen.	Svansen får inte vara för hårt ringlad. Noteras i kritiken och bör beaktas i konkurrenssklass.

Något hårt ringlad svans.

Korrekt ansatt men något kort svans.

Extremiteter

Framställ	
Benens längd skall vara minst halva mankhöjden.	<p><i>Hälleforsunden skall ha för spetshundstypen normala vinklar.</i></p> <p><i>Såväl fram- som bakbenen skall vara välvinklade samt parallella. Klen benstomme eller långt framskjutna skuldror med dåligt förbröst tyder oftast på en alltför dålig vinkling fram.</i></p> <p><i>Frambenen skall vara raka med tassarna riktade framåt. Utåtvidna framtassar är ofördelaktigt.</i></p>

Utmärkt hane.

Tik med bra bål och kroppslängd, utmärkt lårbredd med något öppna vinklar.

Skulderblad	
Skuldrorna skall vara muskulösa med långa snedställda skulderblad.	
Armbåge	
Armbågarna skall ligga tät intill bröstkorgen och varken vara utåt- eller inåtvridna.	
Underarm	
Frambenen skall vara torra, kraftiga, raka och parallella.	
Mellanhand	
Mellanhänderna skall vara fjädrande. Från sidan sett skall de vara svagt vinklade mot underarmen.	<i>Veka handlovar är fel som påverkar funktionen och skall dra ner priset i förhållande till graden av avvikelse.</i>
Framtassar	
Framtassarna skall vara ovala, kraftiga och väl slutna med kraftiga trampdynor.	<i>Avlånga, platta eller lösa tassar med spretande tår nedsätter slitstyrkan och är fel som skall bedömas i förhållande till graden av avvikelse.</i>

Hälleforshund

Bakställ

Helhet	
Bakbenen skall ha kraftig benstomme. Bakifrån sett skall de vara raka och parallella.	

Lår	
Låren skall vara breda och muskulösa.	

Knäled	
Vinklingen i knäleden skall vara tydlig.	<i>Dålig vinkling i knä är fel som påverkar funktionen och skall dra ner priset i förhållande till graden av avvikelsen.</i>

Underben	
Underbenen skall vara muskulösa.	

Has/hasled	
Vinklingen i hasleden skall vara tydlig.	<i>Dålig vinkling i has är fel som påverkar funktionen och skall dra ner priset i förhållande till graden av avvikelsen.</i>

Baktassar	
Baktassarna skall vara ovala, kraftiga och väl slutna med kraftiga trampdynor.	<i>Avlånga, platta eller lösa tassar med spretande tår nedsätter slitstyrkan och är fel som skall bedömas i förhållande till graden av avvikelse.</i>

Rörelser	
Rörelserna skall vara regelbundna, kraftbesparande och ha god räckvidd.	

Hud	
Huden skall vara stram och kraftig utan veck.	

*Hane med en utmärkt helhet och fina proportioner.
Utmärkt hals, manke och överlinje. Korrekt kors och svans.*

Päls

Pälsstruktur	
Pälsen skall bestå av längre, grovt täckhår och kort, mjuk underull. Underullen skall vara tät och riklig. På huvudet och benens framsidor skall pälsen vara kort, tät och glatt. Frambenens och lårens baksidor skall ha längre päls. Öronens päls skall vara kort, tät och mjuk. På halsen och skuldrorna är pälsen mera utvecklad och bildar krage.	

Färg	
Färgen skall vara gulröd i mörkare eller ljusare nyanser. Det är önskvärt med mörkt nosparti. Ljusa nossidor och kinder är tillåtet. Färgen skall vara ljusare på bröst, buk och ben, i selteckningen samt på lårens baksidor och svansens undersida. På öronens baksida är färgnyansen mörkare. Underullen skall helst vara gulvit.	<p><i>Rasen är liten med smal avelsbas varför inkorsningar sker enligt rasklubbens godkännande. Avkomman godkänns vid intypning.</i></p> <p><i>Hundar på utställning med avvikande färger som ej är upptagna i standarden skall påverka prissättningen i förhållande till graden av avvikelse.</i></p>

Hälleforshund

Önskvärt: Hund med utvecklad svart mask.

Avsaknad av mörk mask utesluter inte från CK.
Vid rangordning av två i övrigt likvärdiga hundar
skall dock svart mask premieras.

Storlek/Vikt

Mankhöjd	
Hanhund:	55–63 cm
Tik:	52–60 cm

Fel

Varje avvikelse från standarden är fel och skall bedömas i förhållande till graden av avvikelse och dess påverkan på hundens hälsa och välbefinnande samt förmåga att utföra sitt traditionella arbete.

Diskvalificerande fel

- Aggressiv eller extremt skygg.
- Hund som tydligt visar fysiska eller beteendemässiga abnormiteter.

Nota bene

Endast funktionella och kliniskt friska hundar med rastypisk konstruktion skall användas till avel.

Testiklar

Hos hanhundar måste båda testiklarna vara fullt utvecklade och normalt belägna i pungen.

Rasspecifika avelsstrategier, RAS

Exteriör

Under perioden 2009–2016 har 759 st. blivit bedömda på utställningar arrangerade av SÄK eller SKK. Domarnas uppfattning har i allmänhet varit att hundarna har en förvånansvärt hög och jämn kvalitet, detta med tanke på att rasen ännu är förhållandevis ny.

Ingen skillnad av mankhöjden har skett under perioden.

10 hundar har fått betyget ej rastypisk, oftast varit p.g.a. felaktig färg och/eller mjuka öron som utgjort grund för omdömet. Andra felaktigheter som har förorsakat prisnedsättningar av vissa hundar har varit raka vinklar, kvadratisk kroppsbyggnad, felaktig storlek etc.

Hälleforsshunden är idag en hund som exteriört tämligen väl överensstämmer med sin rasstandard. Vissa hundar kan dock bli väl små (gäller främst tikar). Genom inmönstringar har prisnedsättning p.g.a. felaktig färg ökat något.

Målsättning

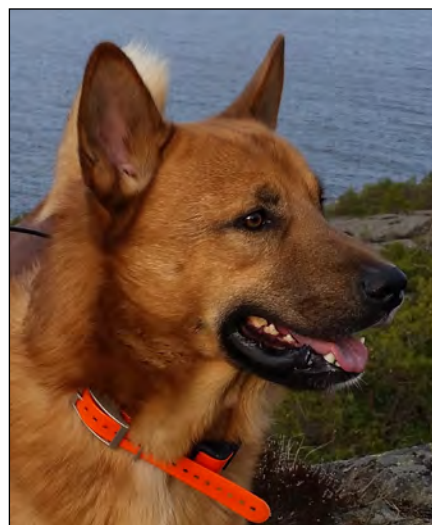
Förbättra storleken, genom viss selektion av avelsdjur samt inmönstring. Verka för att inte hundar diskvalificeras p.g.a. felaktig färg genom att en uppmaning skickas till exteriördomare via SÄKs avelskommitté, om att inte diskvalificera hundar p.g.a. att de då inte kan starta på jaktprov. Bakgrunden är att några unghundar (avkommor) efter nyligen inmönstrade diskvalificerats på utställning p.g.a. färgen. Avkommor efter inmönstrade hundar tillför ett viktigt genetiskt tillskott men om de diskvalificeras blir det svårt att bedöma deras jaktliga förmåga genom jaktprov och de kommer därför inte att kunna föreslås som täckhundar p.g.a. vårt regelsystem av betygsättning av genomförda parningar. Vår bedömning är att det här med färgen i en så pass ung ras kommer vi tillrätta med efterhand. Vår egen tolkning av domarkompendium för hälleforsshunden är att färgen skall vara starkt prisnedsättande men inte diskvalificerande om hunden i övrigt är fin exteriört och mentalt.

Ur Rasspecifika avelsstrategier, RAS för Hälleforsshund fastställd att gälla 2018-2022

Hälleforsshund - viktigt att komma ihåg

- Rektangulär
- Väl musklad och torr
- Stark, modig och energisk
- Välvinklad
- Gulröd färg och helst tydlig mask

Svenska Älghundklubben
Västerhusänget 226
894 91 Själevad

0660 - 430 70

www.alghundklubben.com
info@alghundklubben.com